(8) அரசினர் மசோதாக்கள்.

(இ) தமிழ் நாடு 1970-ம் ஆண்டு வேளாண்மை விளைபொருள் அங்காடிகள் (திருத்தம்—தீர்வை செல்திறன் ஆக்குதல்) மசோதா (சட்டப் பேரவை மசோதா எண் 29/70).

மாண்புமிகு டாக்டர் (திருமதி) சத்தியவாணிமுத்து: பேரவைத் தலைவர் அவர்களே,

"1970-ம் ஆண்டு தமிழ் நாடு வேளாண்மை விளைபொருள் அங்காடிகள் (திருத்த, செஸ் வசூலிப்பதைச் செல்திறன் ஆக்குதல்) மசோதாவை * ஆலோசனைக்கு எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும்"

என்று நான் முன்னுரைக்கிறேன்.

1959-ம் ஆண்டு தமிழ்நாடு வேளாண்மை விளைபொருள் அங்காடிகள் சட்டத்தின் கீழ் (தமிழ்நாடு சட்டம் 23/1959) தமிழ் நாட்டில் வேளாண்மை விளைபொருள்களை வாங்குவதையும் விற்பதையும் முன்விலும் சிறந்த முறையில் ஒழுங்குபடுத்தவும் அங்காடிகளை ஏற்படுத்தவும், அவைகளைச் சிறப்பாக நிர்வகிக்கவும் விற்பனைக் குழுக்கள் மாவட்டங்களில் அமைக்கப்பட்டுள்ளன. விற்பனைக் குழுக்களின் முக்கியவருவாய் "செஸ்" மூலம் திரட்டப்படுகிறது. 1959-ம் ஆண்டு தமிழ்நாடு வேளாண்மை விளைபொருள் அங்காடிகள் சட்டத்தின் (தமிழ்நாடு சட்டம் 23/1959) 18-வது பிரிவைச் சேர்ந்த (1) உட்பிரிவில் வழங்கப்பட்டுள்ள அதிகாரங்களைக் கொண்டு, அறிக்கையிடப்பட்ட வேளாண்மை விளைபொருளை வாங்கும்போது அல்லது விற்பனை செய்யும்போது அவைகள் இந்த "செஸ்" வரியை வசூலிக்கின்றன. மேற்கூறிய விதியின் (3) வது துணைவிதி அவ்வாறு வசூலிக்கப்பட்ட "செஸ்" இந்திய அரசியலமைப்பு சட்டத்தின் 286-வது பிரிவின் விதித்துறைக்கு உட்பட்டதாக இருக்க வகைசெய்கிறது. இந்திய அரசியலமைப்புச் சட்டத்தின் 286-வது பிரிவின் துணைப்பகுதி '3'-ன்படி மாநிலங்களுக்கு இடையிலான வியாபாரத்திலோ அல்லது வாணிபத்திலோ நாடாளுமன்றம் சட்டம் மூலம் மிகவும் முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததாக அறிவித்துள்ள பொருள்களை எந்த மாநிலமும் விற்பனையின்போதோ அல்லது வாங்கும்போதோ வரிவிதிப்பதையோ அல்லது வரிவிதிக்க அதிகாரமளிப்பதையோ செய்யலாம். ஆனால் அந்த மாநிலச் சட்டம், வரிவிதிப்புமுறை விலைகள், மற்றும் வரியால் ஏற்படுகின்ற விளைவுகள் இவைகளில் நாடாளுமன்றம் சட்டம் மூலம் விதித்துள்ள கட்டுப்பாடுகளுக்கும் நிபந்தனைகளுக்கும் உட்பட்டே செயல்படவேண்டும். இப்பிரிவைப் பயன்படுத்தி நாடாளுமன்றம் 1956-ம் ஆண்டு மத்திய விற்பனை வரிச் சட்டத்தை (1956-ம் ஆண்டு மத்தியச் சட்டம் 74/1956) இயற்றியது. இது சில பொருள்களை மாநிலங்களுள் வியாபாரத்திற்கோ அல்லது விற்பனைக்கோ முக்கியமானதாக அறிவித்து அத்தகைய பொருள்களை வாங்கப்படுவதன் மீது அல்லது விற்பனை செய்யப்படுவதன் மீது மாநிலச் சட்டங்கள் எத்தகைய கட்டுப்பாடுகளுக்கும் நிபந்தனைகளுக்கும் உட்பட்டு வரிகள் விதிக்கலாம் என்பதையும் குறிப்பிடுகிறது.

---

* 1970-ம் ஆண்டு செப்டம்பர் மாதம் 2-ம் தேதி சிறப்பு அரசிதழில் வெளியிடப்பட்டுள்ளது.

(திருத்தம்-தீர்வை செல்திறன் ஆக்குதல்) மசோதா
(ச. பே. மசோதா எண் 29/70)

[1970 செப்டம்பர் 8

மேற்கூறிய மத்தியச் சட்டத்தின் 15-ம் பிரிவு அறிவிக்கப்பட்ட பொருள்களை வாங்கும்போதோ அல்லது விற்கும்போதோ வரிவிதிக்க இரண்டு கட்டுப்பாடுகளை விதிக்கிறது. அதாவது, மாநிலத்திற்குள் வியாபாரிகள் செலுத்துகின்ற வரி, அவர்களுடைய பொருள்களின் விற்பனைகளின் மதிப்பீட்டிலோ அல்லது வாங்கும் பொருள்களின் மதிப்பீட்டிலோ இரண்டு சதவீதத்திற்குமேல் இருக்கக் கூடாது (1----7----1966-லிருந்து 3 சதவீதமாகியுள்ளது). அந்த வரி மாநிலத்தில் ஒரு முறைக்குமேல் வசூலிக்கப்படக்கூடாது. 1959-ம் ஆண்டு தமிழ்நாடு 23-வது சட்டத்தின் 18-ம் பிரிவின் கீழ் அறிவிக்கப்பட்ட வேளாண்மைப் பொருள்களின் மீது வரிவிதிப்பதும் "செஸ்" வசூலிப்பதும் (இது விற்பனைவரி மூலம் வசூலிக்கப்படுகிறது) 1956-ம் ஆண்டு மத்திய விற்பனை வரிச் சட்டத்தின் 15-வது பிரிவினையொட்டியே இருக்க வேண்டும்.

1964-ம் ஆண்டு ரிட் மனு எண் 458-ல் கூறப்பட்டுள்ள தீர்ப்பை எதிர்த்துச் செய்த 1968-ம் ஆண்டு 468-ம் எண் ரிட் மேல் முறையீட்டில் சென்னை உயர்நீதி மன்றம் முடிவெடுக்கையில் 1959-ம் ஆண்டு வேளாண்மை விளைபொருள் அங்காடிகள் சட்டம், 18-ம் பிரிவின் படி நிலக்கடலையின் மீது விற்பனைக்குழு வசூலிக்கும் "செஸ்" சட்டப்படி செல்லாதென்றும் இந்திய அரசிலமைப்புச் சட்டத்தின் 286-வது பிரிவின்படியும் மத்தியவிற்பனைச் சட்டத்தின்படியும், அறிவிக்கப்பட்ட பொருள்கள் சம்பந்தப்பட்டவரை புறம்பானதென்றும் தீர்ப்புக் கூறியுள்ளது. இக்கருத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு 1965-ம் ஆண்டு 4497-ம் எண் ரிட் மனுவில் உயர்நீதிமன்றம் அதே கருத்தை வெளியிட்டுள்ளது

எனவே இந்திய அரசியலமைப்புச் சட்டம் 286-வது பிரிவையும் மத்திய விற்பனை வரிச்சட்டத்தின் 15-வது பிரிவையும் ஒத்திருக்கும் வகையில் 1959-ம் ஆண்டு தமிழ்நாடு வேளாண்மை விளைபொருள் விற்பனைச் சட்டத்தின் 18-வது பிரிவைத் திருத்தவும், மேற்படி சட்டத்தின் கீழ் "செஸ்" விதிப்பதையும் வசூலிப்பதையும் சட்டப்படி செல்லக்கூடியதாக்கவும் அரசு முற்படுகிறது. தற்போது திருத்தப்பட்டவாறுள்ள மேற்சொன்ன தமிழ்நாடு சட்டத்தின் 13-வது பிரிவினையொட்டி அறிவிக்கப்பட்ட பொருள்களாகவுள்ள அறிக்கையிடப்பட்ட வேளாண்மை விளைபொருள்கள் சம்பந்தமாக மேற்சொன்ன தமிழ் நாடு சட்டத்தின் கீழ் விதித்து வசூலிக்கப்பட்ட "செஸ்" வரியைத் திருத்தியமைக்கவும் மேற்சொன்ன தமிழ்நாடு சட்டத்தின் கீழ் விதித்து வசூலிக்கப்பட்ட கூடுதல் "செஸ்" வரியைத் திருப்பித்தரவும் வகைசெய்யப்பட்டுள்ளன. மேற்சொன்ன செயற்குறிப்புகளைச் செயலுக்குக் கொண்டுவர 1970-ம் ஆண்டு தமிழ்நாடு வேளாண்மை விளைபொருள் அங்காடிகள் (திருத்த, செஸ் வசூலிப்பைச் செல்திறனுக்கல்) அவசரச்சட்டம் ஆளுநரால் சாற்றப்பட்டது. இந்த அவையில் முன்புள்ள இந்த மசோதா, அவசரச் சட்டத்தைச் சட்டமன்றப் பேரவையின் சட்டத்தால் நீக்கக் கோருகிறது. இந்தப் பிரேரணையை ஏற்க வேண்டுமென்று நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

திரு. எஸ். முருகையன்: தலைவர் அவர்களே, மாண்புமிகு அமைச்சரவர்கள் கொண்டு வந்திருக்கக் கூடிய மசோதாவை ஆதரித்து என்னுடைய சில கருத்துக்களைச் சொல்ல விரும்புகிறேன்.

ஒழுங்கு முறை விற்பனைக் கூடங்களில் வாங்கக் கூடிய செஸ் செல்லாது என்ற உயர்நீதி மன்றத்தின் தீர்ப்பின் விளைவாக, இன்றையதினம் திருத்தம் வந்திருக்கிறது. இந்த ஒழுங்கு முறை விற்பனைக் கூடங்கள் நம்முடைய

மாநிலத்திலே நல்ல முறையில் செயலாற்றிக் கொண்டிருக்கின்றன. விவசாயிகள் தாங்கள் உற்பத்தி செய்த தானியங்களையும், மற்ற பொருள் களையும், நல்ல விலைக்கு விற்றுக் கொடுக்கக் கூடிய சூழ்நிலை இருந்து வருகிறது. அப்படி நல்ல முறையில் விற்றுக் கொடுக்கக் கூடிய சூழ்நிலை இருப்பதால், சிப்பந்திகள் செலவுகளுக்காக குறைந்த கட்டணத்தை செஸ் ஆக வசூலிக்கிறார்கள். இது சட்டப்படி செல்லத் தக்கதல்ல என்று உயர்நீதி மன்றத்தில் தீர்ப்பு அளிக்கப் பட்டதன் காரணமாக, ஒழுங்கு முறை விற்பனை கூடங்கள் வருவாய் இல்லாமல் செயல்படும் என்பதால் திருத்தம் கொண்டு வந்திருக்கிறது. இந்தத் திருத்தம் நிறைவேறிய பிறகு, ஒழுங்கு முறை விற்பனைக் கூடங்களில் விவசாயிகளில் வாங்கக் கூடியவர்கள் கொடுக்க வேண்டிய சூழ்நிலை எற்படுகிறது.

இந்த செஸ் கொடுப்பதனால்தான் நல்ல முறையில் ஒழுங்குமுறை விற்பனைக் கூடங்கள் நடக்க முடியும். விவசாயிகளுக்கு என்ன லாபம் என்றால், தாங்கள் உற்பத்தி செய்த எல்லாப் பொருள்களையும் இந்தக் கூடங்களில் நியாயமான விலைக்கு விற்க முடியும். விவசாயிகள் வியாபாரிகளிடத்தில் விற்பனை செய்கிற நேரத்தில், ஒரு மூட்டை 50 ரூபாய்க்கு விற்பதனால் ரூபாய்க்கு 3 பைசா கமிஷன் எடுத்துக்கொள்கிறார்கள். சில மண்டிகளில் இரண்டு பைசா கமிஷ னை எடுத்துக்கொள்கிறார்கள். 50 ரூபாய்க்கு வாங்கக்கூடிய பொருள் வியாபா ரிக்கு 51 ரூபாய் ஆகும். ஆனால், விவசாயிக்கு 49 ரூபாய்தான் கிடைக்கிறது. இடையிலே உள்ள இடைத் தரகர்கள் 2 ரூபாய் பெறுகிறார்கள்.

ஒழுங்குமுறை விற்பனைக் கூடத்திலே பொருள்களை விற்பனை செய்கிற நேரத்தில் 50 ரூபாய்க்கு ஒரு மூட்டை வெளி மார்க்கெட்டில் விற்கிறது என்றால் கூட 50 பைசாவை வைத்து வியாபாரிகள் வாங்குகிறார்கள். அதிகப்படியான தரகு கிடையாது. ஒழுங்குமுறை விற்பனைக் கூடங்கள் விவசாயிகளுக்கு நல்ல சாதனையை ஏற்படுத்தும் வகையில் செயல்பட்டுக் கொண்டிருக்கின்றன.

எனது ஊரான திருவண்ணாமலையில் மணிலா காலத்தில் ஒருநாளைக்கு மூவாயிரம், நான்காயிரம் மூட்டைகள் மணிலா வந்துகொண்டிருக்கின்றது. அங்கே விற்றவுடனே விவசாயிகளுக்குப் பணத்தைக் கொடுத்துவிடுகிறார்கள். ஒழுங்கு முறை விற்பனைக் கூடத்தில் குறைந்த தொகையை செஸ்ஸாக வசூலித் துக்கொண்டிருக்கிறார்கள்.

மேலும், ஒழுங்குமுறை விற்பனைக் கூடத்திற்கு வரக்கூடிய விவசாயிகளுக்கு சில குறைபாடுகள் இருக்கின்றன. அவர்கள் வண்டி ஓட்டிக்கொண்டு வருகி றார்கள். வண்டிகளை விடுவதற்கு வசதி செய்து தர வேண்டும். மாடுகளின் தீவனத்திற்கும், தண்ணீர் வசதி போன்றவற்றிற்கும் வசதி செய்து தரப்பட வேண்டும்.

மேலும் விவசாயிகள் காலையிலேயே உணவுப் பொருள்களை விற்றுவிட்டால் மாலையிலேதான் அவர்களுக்குப் பணத்தைக் கொடுக்கிறார்கள். விவசாயிகள் மாலையிலே பணத்தை வாங்கிக்கொண்டு தங்களுடைய ஊர்களுக்குப் போய்ச் சேர முடியாது. விவசாயிகள் தங்களுடைய மடிகளில் ஐந்தாயிரம், பத்தாயிரம் ரூபாய் வைத்துக்கொண்டு இரவு நேரங்களில் வெளியே போக முடியாது.

ஆகவே, ஒழுங்குமுறை விற்பனைக் கூடங்களிலே விவசாயிகள் தங்குவதற்கும், அவர்களுக்குப் பாதுகாப்பு செய்து தருவதற்கும் முயற்சிகள் எடுத்துக்கொள்ளப் பட வேண்டும்.

விவசாயிகளிடத்திலே நாம் செஸ்ஸாக வசூலிக்கிறோம். அவர்களுக்கு இன்னும் வசதிகளைச் செய்து கொடுத்தால் இன்னும் சிறந்த முறையில் பாடு பட்டு, தாங்கள் உற்பத்தி செய்யக்கூடிய எல்லா தானியங்களையும் அவர்கள் இங்கே கொண்டுவந்து விற்பார்கள். ஒழுங்குமுறை விற்பனைக் கூடங்கள் பொதுவாக நாட்டிலே எல்லாப் பகுதிகளிலும் நன்றாகச் செயல்பட்டால் விவசாயிகளுக்கு வசதியாக இருக்கும்.

அதேநேரத்தில் அங்கே ஒருசில தவறுகளும் நடைபெறுகின்றன. நான் காயிரம் மூட்டை மணிலா வருகிறது என்றால், சாம்பிளுக்காக பயிறு எடுக்கிறார்கள். பத்து வியாபாரிகள் வந்து பார்க்கக்கூடிய அளவுக்கு பயிறு எடுக்கிறார்கள். மறுபடியும் அந்தப் பயிறு எல்லாம் விவசாயிகளுடைய மூட்டையிலே போய்ச் சேருகிறதா என்றால் இல்லை. ஒவ்வொரு ஒழுங்குமுறை விற்பனைக் கூடத்திலும் இந்தவிதமாக ஐந்து மூட்டைகள், பத்து மூட்டைகள் என்ற அளவில் சேதாரம் ஆக்கப்படுகிறது. அதை மாலையில் ஒன்றாகச் சேர்த்து எடை போடுகிறார்கள். ஒழுங்குமுறை விற்பனைக் கூடத்தின் கணக்கில் அது சேர்க்கப்படுவதாகச் சொல்லப்படுகிறதேயொழிய, அப்படி நடப்பதில்லை. தவறுகள் நடைபெறுகின்றன. சாம்பிளுக்காக எடுத்த பயிறு கணக்கிலே கொண்டுவரப்படாமல் போய்விடுகிறது. ஆகவே, இதற்கு அரசாங்கத்திலே தனியாக ஒரு விதியைச் சேர்த்துச் செய்தால் நன்றாக இருக்கும் என்பதைச் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

பட்ஜெட் நேரங்களில் இதுபோன்ற ஒழுங்குமுறை விற்பனைக் கூடங்களைப் பற்றிச் சட்டமன்றத்திலே அதிகமாக யாரும் பேசுவது கிடையாது. ஒருசிலர் அதை எடுத்துச் சொல்கிறார்கள். ஒரு நாளைக்கு பல லட்சக்கணக்கான ரூபாய் விற்பனை செய்யும் விற்பனைக் கூடத்தில் சேதாரம் எவ்வளவு ஏற்படுகிறது என்பதைக் கணக்கில் கொண்டுவந்து, விவசாயிகளுக்கு நன்மை செய்வதற்கு நாம் நிச்சயமாகப் பாடுபட வேண்டும்.

வியாபாரிகள் இந்தமாதிரியான விற்பனைக் கூடங்கள் இருப்பதை எப்படியாவது ஒழித்துவிட முடியாதா என்று பார்க்கிறார்கள். விவசாயிகளுக்குத் தாங்கள்தான் உதவி செய்வதுபோல் வியாபாரிகள் பிரசாரம் செய்கிறார்கள். ஒழுங்குமுறை விற்பனைக் கூடங்களில் விவசாயிகளுக்கு இன்னும் அதிகமான நன்மைகளைச் செய்து கொடுக்க வேண்டும். அப்படிச் செய்தால் அரசாங்கத்திற்கும் நல்ல பெயர் ஏற்படும். இடைத்தரகர்கள் இருக்கமாட்டார்கள் என்று சொல்லிக்கொண்டு, இந்த மசோதாவை ஆதரித்து என் உரையை முடித்துக் கொள்கிறேன்.

திரு. எஸ். ஜே. ராமசாமி: பேரவைத் துணைத் தலைவர் அவர்களே, ஒழுங்குமுறை விற்பனைக் கூடத்தின் திருத்த மசோதாவை ஆதரித்து என்னுடைய கருத்துக்களைச் சொல்ல விரும்புகிறேன்.

வட ஆர்க்காடு மாவட்டத்தில் இப்போது விற்பனைக் கூடங்கள் இருக்கின்றன. இதற்கு செஸ் விற்பனை வசூல் மூலமாக வருமானம் வருகிறது. இதிலே ஒன்று சொல்ல நான் விரும்புகிறேன். மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்கள் இதை மனதிலே கொள்ள வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன் உதாரணமாக மணிலா பயிர் விற்பனை, எங்கு விற்பனை செய்தாலும் செஸ் என்று வசூலித்து விடுகிருர்கள். தனிப்பட்டவர்களிடம் விற்பதைவிட, கூடுதலாக விற்பதற்குத் தான் இந்த ஒழுங்குமுறை விற்பனைக் கூடங்கள் இருக்கின்றனவே தவிர, சுங்கம் வசூலிக்கும் இடமாக இருக்கவில்லை. விவசாயிகள் எங்கு விற்கிருர்களோ அந்த இடத்தில்தான் செஸ் வசூலிக்கவேண்டும். மாவட்டம் பூராவிலும் செஸ் வசூலிப்பது பொருத்தமாக இல்லை. இதன்காரணமாக வெல்ல வியாபாரிகள் வழக்குத் தொடுத்து உயர்நீதிமன்றத்திற்குக்கூட போய் இருக்கிருர்கள். ஆகவே, செஸ் வசூலிப்பதை அதிகமாக இல்லாமல், குறைவாக வசூலிக்க வேண்டும் என்று சொல்லி இந்த மசோதாவை ஆதரித்து, வரவேற்று என் உரையை முடித்துக் கொள்கிறேன்.

திரு. வி. கே. கோதண்டராமன் : சார், இந்த ஒழுங்குமுறை விற்பனைக் கூடத்தைப்பற்றிய மசோதாவை ஆதரிக்கக்கூடிய நேரத்தில் அடிப்படையான குறைபாடுகள் பற்றி பொதுமக்களுடைய ஆலோசனைக்கும் விட்டு, அவர்களுடைய அபிப்பிராயத்தையும் கேட்டுக்கொள்ள வேண்டுமென்பதற்காக வேண்டி, என்னுடைய அபிப்பிராயத்தைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் : பேரவையின் முன்உள்ள கேள்வி :

"தமிழ்நாடு 1970-ம் ஆண்டு வேளாண்மை விளைபொருள் அங்காடிகள் (திருத்தம்-தீர்வை செல்திறன் ஆக்குதல்) மசோதா (சட்டப் பேரவை மசோதா எண் 29/70)"

ஆய்வுக்கு எடுத்துக்கொள்ளப்பட வேண்டும்.

தீர்மானம் பேரவையின் முடிவிற்கு விடப்பட்டு, நிறைவேற்றப்பட்டு, மசோதா பிரிவுவாரியாக ஆய்வுக்கு எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டது.

பிரிவுகள் 2, 3, 4, 5 பேரவையின் முடிவிற்கு விடப்பட்டு நிறைவேற்றப் பட்டன.

குறுந்தலைப்பு, முகப்புரை, நெடுந்தலைப்பு ஆகியவை பேரவையின் முடிவிற்கு விடப்பட்டு, நிறைவேற்றப்பட்டன.

மாண்புமிகு டாக்டர் (திருமதி) சத்தியவாணிமுத்து : தலைவரவர்களே,

"தமிழ் நாடு 1970-ஆம் ஆண்டு வேளாண்மை விளைபொருள் அங்காடிகள் (திருத்தம்-தீர்வை செல்திறன் ஆக்குதல்) மசோதா (சட்டப் பேரவை மசோதா எண் 29/70) நிறைவேற்றப்படவேண்டும்"

என்று முன்மொழிகிறேன்.

தீர்மானம் பேரவையின் முடிவுக்கு விடப்பட்டு, மசோதா சட்டமாக நிறை வேற்றப்பட்டது.

---

* 1970-ஆம் ஆண்டு செப்டம்பர் மாதம் 2-ம்தேதி சிறப்பு அரசிதழில் வெளியிடப்பட்டுள்ளது.